

מסורת הש"ס

והבא קרף אחרינא אשכח דרוש. ודע
אחאבה דל"כ"ג דלא רני קרף אלמ
קרף אשר לא (א) אחמו ומתריבא
אחאבה כנר אחאבה: משה לפס י"ג
ואשכח מת אביו: יסע וי. ששעט
הקדש היתא דראיה להיות שדא אחאבה:
אפי' ישראל נמי. דהא מילא בריש
פרקין (ד. ד.) מקדשין (א) לפני
היובל וכו' (יחור) משום דקדמי ממני
מקדשין פחות משמי שנים לפני היובל
הוא אוקדשין (שס) דעלמ טובה קד' (ג)
הניחא לשמאל דאמר. גבי ישראל לא
קדשה אטריקל לשמיע' דגבי כהן
(ב) קדשה: (א) אלל לר. ליכא למימר
דמי דמסיבא חמיר (ג) (א) מקדשי:
אידי דסנא רישא. (ג) ישראל תנא
ספא גבי לרס:

המקריש שרבו בשבע שאלו
היכול. בזמן שאלו
היכול טוה: פסח אסור ראשון
נכמה אחר רוצה לפדותו ומפני ריו
של הקדש שואלין לו מחלה: **שבעים**
ותשיבין תומם. ולהרי נקט שבעה שאלו
והיכול טוה בדומי (ו) שטור אלו שאלו
שואלין נכמה מפדנה שרי דמיה
קצובין בית כור נר עלע ובשדה אחוה
מירי וזמן שאלו יוכל טוה פסידת
בשדה דתניה בשליה פירקין (נכ).
שדה אחוה טוה אלא בזמן שיכול
טוה: **מפני השטח**. שיהיה יאחזה
מחובה על רשע: **לך אפר וס** יאחזה
יחזה

[illegible]

ואחד אומר בחמשים חזר בו
עד עשר חזר בו של שלשים
בו של עשר מוכרין אותו 10
אומרים בעשרים הבעלים יקו

שם ו"לח"כ ממ א"זי מ"ה
א"זי ו"לח"כ הקד"ש נ"מ
מ"ז ד"ר"ש (ט) י"ה ז'
מ"ר"ש (ט) מ"ר"ש הקד"ש

וזהבא קרא אשכח [6]
אם משרה מנחם אש
אי נמי אשר לא שר
אחזותו שרה שאינה
היה ז' שר וז' שר
הכונה ולח"כ הקד"ש
גואלין אצטרך לאפ
פרקי אלא עד יובל
לח"כ גואלין לעולם
אירי כהנים ולח"כ
א"זי כהנים ו"לח"כ

דכהנים ולוים מקדי
מאי אירא כהנים ו
ולמעמד בין לפני ה
למה לי אלא אידי ד
ולאחר היוכל תנא
היוכל בין לפני ה
אין מקדישין ולא
מקדישין

המקדיש *את שדרו בשעה שאין היובל (א)
אומר לו פתח אתה ראשון
שהבעלים נותנין חומש וכל אדם אין נותנין
חומש: מעשה באחד שהקדיש שדרו מפני
דעתה אמרו לו פתח אתה ראשון אמר הרי
היא שלי באמר אמר רבי יוס' לא אמר
באמר אלא בביתא שהשקדש נפדה

גמ' המקריש שדרו בשעה כ': אומרין והי' כופין ואיבעית אימא מעיקרא אומרין אי צאת דנותנין חולש וכ': מאי איריא שהבעלים נזכרין רחוביה עליה טפי ופרקי לה ועוד מצות נאמר לרדדיה רחביה עליה טפי ופרקי לה ועוד י' פסוקים נזכרין חולש וכ': מעשה באחד ע' סבר שוה כסף כסף ורבנן סברי דלשוה כסף כסף וכולי' עלמא שוה כסף כ' בבתוממו שוה פרוטה קמיפלגי ת"ק סבר איך רבין יוסי י' כביצה נמי פרקינן אמר ושדרה לפינוי: סתמא כרבנן: **מתני'** האם שלמים ואחר אומר בעשרום ואחר אומר

המשנים ממשיכין מנכסיו ^ט עד עשר חזר
משיכין מנכסיו עד עשר חזר בו של עשרים
שווי ונפרעין משל עשר את המותר ^י הבע
זין מפני שהם מוסיפין חומש אמר אחד ה

ור דאמר] [דרי] דאמר הרי היא שלי באיסי ושמעין מינה שאין מורין בדבר שאין בחומשו שיה פרוטה; ואחרי אומר בחמישים כשומה של תורה ב שמשכנין אותו כשיעור אותו תוספת שהוסף יותר מן האחרים דאמיתו לבנה כמסירתו להריוש וכן כולם משכנין אותו כשחזרו בהן כשיעור ב [כעשר] נפרצין משל עשר את המותר עד שיהא להקדש כה עשר שלמים הואיל

המקריש שדחו בשעה שאין חיוב נהג. פירוש זומן שאין היכול
נוהג דאז הוא נפדה בשבוי ויש בו ריזו להקדש
לפתוח תחלה הצעלים מפני החומש אבל זומן שהיכול נוהג הוא נפדה
למי וזרעו ב' כלשים בית זרע חומר שעורים ובשדה אחוה מיירי וזומן

[illegible]

רבי יוסי סבר בבבליה נטי פריקין.
ובפי' הזהב (צ"מ דף גג): איכא
 פלוגתא איכא מ"ד צו ובחומשו ואיכא
 מאן דאמר צו אפ"ג שאין בחומשו
 ונראה דכצ"ה היינו שזה פירוטה:
 למימרא

מפסיד איסר ושדוה לפניו:
 ואי כופין מאי כאומרין נמי
 אית ואי לא כופין: שהבעלים
 ין חומש תיפוק ליה דאידי
 ב' באדון דרא ועוד קאמר דרא
 צות נאולה בראו היה ועוד
 קדיש שדוה וכו': לימא בהא
 זוה כסף אינו ככסף והא ק"ל
 קפ והכא בפרוין כ' בכר שאל
 דאיכא בחומשו שוה פרוטה
 הגעתך נמצא מפסיד איסר
 אחד הרי היא שלי בעשר
 לשם ואחד אומר בארבעים
 של ארבעים ממשכני מנכסיו
 משכני מנכסיו עד עשר חזר
 אומרים בעשרים וכל אדם
 היא שלי בעשרים ו' ואחת
 הבעלים

במשפחה שקל כסף: חזר בו של חמישים. שנחתר בו: מן
דוד מה שהוסיף על חברו: חזר בו של עשר מוכרין אותה
ממאה כעשר סלעים:

עין משפט
ור מצות

א א ב ג ד ה ו ז ח ט י יא יב יג יד
טו טז יז יח יט כ כא כב כג כד כה
כו כז כח כט ל לא לב לד לה לו לז
לח לט מ מא מב מד מע מו מז מח
מט נ נא נב נד נה נו נז נח נט
ס סא סב סד סה סו סז סח סט
ע עא עב עד עה עו עז עח עט
פ פא פב פד פה פו פז פח פט
צ צא צב צד צה צו צז צח צט
ק קא קב קד קה קו קז קח קט
ר רא רב רד רה רו רז רח רט
ש שא שב שד שה שו שז שח שט
ת תא תב תד תה תו תז תח תט
י יא יב יג יד יו יז יח יט
כ כא כב כד כה כו כז כח כט
ל לא לב לד לה לו לז לח לט
מ מא מב מד מע מו מז מח מט
נ נא נב נד נה נו נז נח נט
ס סא סב סד סה סו סז סח סט
ע עא עב עד עה עו עז עח עט
פ פא פב פד פה פו פז פח פט
צ צא צב צד צה צו צז צח צט
ק קא קב קד קה קו קז קח קט
ר רא רב רד רה רו רז רח רט
ש שא שב שד שה שו שז שח שט
ת תא תב תד תה תו תז תח תט

רבינו גרשום

[illegible]

שְׁלֵיחַ מִדְבָּר
אומר לו, להמקדיש
בשעה שמכניחין
אותה לפרותה (אומר לו
לבעלים) פחת אתה ראשון
בכבה אתה רוצה לפרותה
לפי שאם לא ימצא מי ישרה
לפרותה ביקור מן הבעלים
מוטב שישרה הבעלים משום
ירוח דהקדש לפי שהבעלים
מוסיפין חומש על מירוח;
מפני רעתה. ואם מפני שהיה
סם שלה מרובה או לפי
שהיצאיה היתה יתירה על

[illegible]